

7. Setkání s eunuchem

„Šéfe, tak nevím jestli byl dobrej nápad letět na tuhle bohem zapomenutou Negerskou planetu. Všude, kam se podívám, vidím jenom samý černochoy,“ mružel Pong a prohlížel si všudepřítomné vlajky Černých magorů, kteří vládli této černé planetě.

„Pongu neser, slíbili sme madam Kawasaki, že se tady cestou stavíme a vyzvedneme náklad. Je k nám laskavá a nezapomeň na všechny ty výhody, kterých kurva v jejím podniku požíváš,“ odsekl Kapitán, jenž koukal po cedulích se jmény ulic.

„Šéfe, já to chápu, ale stejně se mi tahle planeta příliš nelíbí,“ mružel Pong dál a pátral po možném nebezpečí, které by mohlo hrozit ze strany všudepřítomných černých postav v různých stavech vyndanosti a zanedbanosti. Ostatně celé město bylo černé špinou, v ulicích bláto a skrz výlohy nebylo vidět do obchodů.

„Můj vů...“ promluvil Kokot.

„Drž kurva hubu,“ odpověděl Blázen a hodil přísněj pohled po Kokotovi, který byl oblečen v pracovním oblečení špinavém od oleje.

„Kapitáne, tohle místo je docela brutální,“ řekl Urgha, které se příliš nelíbily lascivní pohledy a sexuální narážky, které k ní přicházely ze všech stran, „vůbec by mě zajímalo, čím se tady živí.“

„Výrobou syntetickýho cracku, strašná sračka,“ odpověděl Blázen a zastavil před jedním špinavým domem se zatlučenými okny.

„Tak bychom tu měli být, pokud adresa od madam Kawasaki nelže,“ řekl Kapitán, překročil několik sjetých černochoů a zmáčkl černé špinavé tlačítko zvonku.

Otevřelo se malé kukátko, ve kterém mrkalo bílé oko.

„Čehož si žádáte, cizinci?“ zeptal se hlas.

„Hledám chlapa jménem Jodocus, madam Kawasaki mě požádala, abych něco vyzvedl a odvezl,“ řekl Blázen a podal do kukátka kartičku, kterou vytáhl z kapsy.

Průzor se uzavřel a nastalo čekání, které ukrátili popíjením lahváčů, jenž vytáhl Kokot ze zavazadla. Dveřní průhled už znovu nikdo neotevřel, místo něj se otevřely celé dveře, ve kterých stál velmi spoře odděný robustní černocho.

„Jodocus vás očekává Kapitáne Blázne a je velmi poctěn vaší návštěvou,“ řekla postava a naznačila rukou, že mají jít za ním.

Byli v místě, které by se dalo vzdáleně přirovnat ke crackovému doupěti. Špinavé chodby, po zemi ležící a těžce dýchající nehybné postavy, všude nepořádek, poházené buchny, rozbité skleněné dýmky, vajgly a stopy krve. Stěny naznačovaly, že čas od času v domě proběhne ostrá výměna názorů, která kolikrát končí velkou ztrátou životadárné tekutiny. Ze dveří jednotlivých bytů občas vyšel zákazník, občas prostitutka a všichni se vzájemně míjeli v chodbách. Do toho všeho byl vzduch prosycen těžkým zápachem odpařeného cracku, moči a výkalů.

„Slušnej sajgon,“ konstatoval Pong.

„Zákazníci to tak chtěj, jezďej kvůli tomu zdaleka a rádi platí. Náš místní syntetickej crack je nejlepší v celým vesmíru,“ řekl černocho.

„To je možný, my jeden v perníku,“ odpověděl Číňan a lehce se usmál.

„Slyšel jsem. Teď se svezem výtahem do trochu čistších prostor,“ zastavil a přivolal magnetickou kartou výtah.

Nekecal, výtah je vyvezl do čisté a luxusní chodby s erotickými výjevy černých nahých krásek a po červeném koberci došli až k velkým pozlaceným dveřím, které jejich černý průvodce otevřel.

Vstoupili do velké stylové kanceláře, již dominoval ohromný dřevěný stůl, za kterým seděl v mohutném křesle dredatý černocho s doutníkem v ústech a hrabal se v hromadě zlatých a jiných šperků.

„Já jsem Jodocus, jak se má madam Kawasaki? Dlouho sem ji neviděl,“ vstal a šel přivítat příchozí.

„Kapitán Blázen mi říkájí, madam Kawasaki se má dobře a mám pro ni něco vyzvednout,“ odpověděl Blázen.

„Vím, posílala zprávu, posad'te se laskavě. Ochutnáte náš crack?“ zeptal se Jodocus.

„Ehm, je to nutný? Já sem travař,“ zeptal se Blázen.
„Není to nutný, já jen ze slušnosti. Kolik máte trávy?“
„Hm, kolik byste potřebovali?“ přivřel Kapitán levé oko.
„Můžeme se bavit o tunách?“ opatrně se optal dredatý černochoch.
„Rozhodně můžeme,“ zasmál se Blázen a podal Jodocusovi brko.

„Spěcháte nějak? Že bych vás pozval na dnešní večerní mejdan. Cracková párty pro bohatý, to ste ještě neviděli,“ smál se Jodocus a mocně dýmil z megabrka, který ubalil z Bláznova matroše.
„Šéfe, mohli bysme se pár dnů zdržet, ne?“ zeptal se Pong a oči mu svítily nadšením.
„Pongu, proč se neporozhlédnout po takové zvláštní planetě. Ukážete mi fabriky, kde to vaříte?“ řekl Blázen a díval se po černochovi. Jodocus chvíli přemýšlel a pak odpověděl.
„Proč ne, protože vám madam Kawasaki věří, já budu taky. Chcete prohlídku před mejdanem nebo až po mejdanu?“
„Šéfe, já bych vyrazil na pařbu, sem úplně nadrženej na černý tygřice,“ tetelil se Pong.
„Hm, půjdu se podívat s Kokotem, běž si užít, myslím, že s panem Jodocusem budu v bezpečí,“ usmál se Blázen a potáhl z brka.

Jodocus byl dost známá postava, která měla všude dveře otevřené. Do továrny přijeli luxusním vozem a pomalu celá fabrika přišla pozdravit.

„To je jedna z mnoha výroben, není největší, ale pro vytvoření představy bude stačit,“ řekl černochoch, otevřel dveře auta a s jointem v ústech vystoupil. Zaměstnanci zajásali a on mezi ně vyházel balík místních bankovek.

„Vylezte a pojd'te za mnou,“ otočil se k vozu a naznačil Bláznovi s Kokotem, že mají vylézt.
„Se chovaj, jako kdyby přijela delegace papalášů,“ mružel Kapitán, kterému se taková pozornost příliš nezamlouvala.

„Já vim, ale mám to tak rád,“ odpověděl průvodce.
Skupina zvědavců se rozestoupila a nechala návštěvníky projít až k zaměstnaneckému vchodu, kterým vstoupili do neuvěřitelně čistého prostoru, jemuž dominoval obrovský nerezový stroj. Z jedné strany do něj přitékaly skleněnými trubkami barevné chemikálie a na druhé straně vypadávaly do připravených pytlů krystaly cracku.

„Paráda co?“ pýřil se Jodocus.
„To teda je, jednou bys měl vidět naši fabriku na perník. Určitě si o ní musel slyšet,“ řekl Blázen.
„Něco sem zaslechl, ale tady je perník zakázaněj,“ odpověděl černochoch a nasadil přísný výraz.
„Ehm...? Cože?“ zarazil se Kapitán.
„Ale hovno, to byl vtip,“ rozesmál se Jodocus.
„No ty vole, to mi nedělej, blbej fór,“ spadl Bláznovi šutr ze srdce a ihned musel ubalit brko.
„Z čeho to vyrábíte?“ zeptal se během motání.
„Naše planeta má jádro plný chemikálií, tak je těžíme a vaříme to z nich, nic složitýho.“
„A to se nebojíte, že planetu vyčerpáte?“ otázal se Kokot.
„To se nás netýká, ještě pár stovek let bude jádro dávat a pak se uvidí,“ zasmál se Jodocus.
„Vy ste magoři,“ kroutil hlavou Blázen a zapálil brko.
„Že jo, pojd'me pařit, už tam budou všichni,“ řekl černochoch a zamířil k východu.

Mejdan jel na plný obrátky. Pong byl v obležení černých krásek a luxusní crackové doupě už řádně nasáklo různorodými výpary a kouřem.

„Šéfe, tohle je hodně luxusní místo na takovou šílenou planetu,“ křičel rozjařený Pong, když spatřil Blázna s Kokotem.

„Jo, to sme viděli,“ řekl Blázen a posadil se ke stolu. Ani nestihl vybalit propriety, když už byl v obležení spoře oblečených černých kočiček.

„Nebojte se jich, jsou neklonovaný a na můj účet,“ zasmál se Jodocus a usadil prdel vedle.
„Nekecej,“ rozjařily se Bláznovy oči a pařba konečně začala.

Negerská cracková párty pro vyvolené se protáhla skoro na týden, během kterého Blázen stihl poznat opravdu zajímavé osoby z různých konců Galaxie, které ještě nenavštívil. Přitom zjistil, že jeho posádka je legendárně slavná a v podstatě každý si chtěl udělat selfíčko. Pověštinou slušní obchodníci a obchodnice s drogami a zbraněmi, pár obchodníků s neklonovaným masem všeho druhu, zbytek byli piráti a různí nájemní vrazi či lovci odměn. Opravdu výživná společnost.

„Ty vole, to je hustý, všichni nás znaj,“ naklonil se k Jodocusovi opilý Blázen.
„Ste slavný, co chceš?“ smál se černochoch. V podstatě celá akce byla dost vysmátá.

O dalších pár dnů Jodocus naklonil hlavu k Bláznovi.

„Hele, chcete vidět, pro co jste vlastně přijeli?“

„Jasně že jo, stejně si myslím, že je čas začít plánovat odjezd. Myslím, že sme se lehce zasekli,“ řekl již celkem jetý Kapitán.

„Pongu, Kokote, pojd'te se mnou,“ dodal a zvedl se.

Jodocus je odvedl do starého sklepení osvětleného poblikávajícími zašpiněnými žárovkami, ve kterém byl dost nepořádek. Úzkou cestou mezi různými bednami a všelijakými krabicemi došli až ke dveřím, které vypadaly velmi lacině. Byl to však omyl, protože Jodocus odkryl malý ovládací panel s číselníkem. Rukou zakryl výhled a naťukal kód. Dveře se ze zasyčením otevřely a odkryly pohled do čisté, osvětlené místnůstky s malým stolem a dalšími dveřmi.

„Náš rodinný archiv. Račte vstoupit, tady mám uložený nejcennější věci, který mý předci nasbírali za posledních 600 let. Nebudem se převlíkat, ale pořádně oklepejte podrážky od bordelu, ať tam nenaděláme. Stará bejvá nasraná, když tu musí uklízet.“

Druhé dveře odhalily velký podzemní bunkr, který měl pravděpodobně velmi pevné betonové zdi. Byl plný regálů, boxů a beden s všelijakým harampádím různorodého původu a stáří. Nikde nezastavovali a mířili rovnou na druhý konec k velké železné kleci. Jodocus vytáhl nůž, řízl se do prstu a přiložil ho na čtečku.

„Starej model, chvíli to bude trvat,“ řekl a čekal. Asi po dvou minutách se klec otevřela a mohli vstoupit.

„Je tady bordel, musíme se dostat úplně dozadu,“ zamručel a odsouval krabice, aby vytvořil úzkou mezeru, kterou by šlo projít.

„Tak pojd'te,“ řekl a zmizel ve škvíře. Blázen s Pongem a Kokotem protáhli těla za ním a ocitli se v malém prostoru, kde u stěny stály opřené tři kovové válce s malým kovovým průzorem.

„Co to kurva...?“ řekl Blázen, potáhl z brka a šel se podívat blíž. Setřel rukávem z průzoru prach a nahlédl dovnitř.

„Co to kurva...?“ promluvil podruhé a podíval se po ostatních.

„Na mě se neďivej, to tady zůstalo po mým prvním předkovi. Tady k tomu mám papíry,“ řekl Jodocus a vytáhl z malé kartotéky velmi starý šanon.

Kokot nahlédl do dokumentace a dlouze ji studoval.

„Můj vůdce, tyto válce jsou zde jako zástava za nějaký velmi starý obchod s crackem a dodnes si je nikdo nevyzvedl.“

„No a Kokote, co v nich je?“

„Můj vůdce, pokud chápu dobře, rodina toho obchodníka.“

„A proč je tady nechal?“ zeptal se Pong.

„Zástava, ale za co přesně...,“ dumal Kokot a nepřestával listovat, “měl zaplatit do týdne, ale už se nikdy neobjevil. Až dnes my.“

„Kokote, to je nějaký divný, jak se k nim dostala madam Kawasaki?“ zeptal se Blázen a začal balit nový brko.

„Má k nim originální papíry,“ řekl Jodocus a podal Kokotovi tablet s nějakými otevřenými dokumenty. Ten jimi začal rychle listovat a pak se podíval na Blázna.

„Můj vůdce, opravdu. Madam Kawasaki se nějakým způsobem dostala k původním listinám a skutečně nyní vlastní tyto válce, protože uhradila dlužnou částku i s úroky.“

„Přesně tak, pořádněj balík,“ smál se Jodocus.

„A my ji to máme dopravit. Dobře tedy, když sme to slíbili,“ pověděl Kapitán a pořádně zadýmil.

„Můj vůdce, fakt nevím, jak to odsud dostaneme,“ řekl Kokot, poté co přeměřil rozměry válců.

„O to se nestarejte, dopravím zásilku bezpečně na vaši loď, sami byste to jistě nedali,“ odpověděl Jodocus.

„Rozumnej nápad, dokdy nám ji naložíte?“ zeptal se Blázen.

„Za dvanáct hodin můžete odletět,“ řekl černochoch a natáhl jednu z lajn, které připravil Pong.

Čas do odletu uplynul jako crackový dým v negerském crackovém doupěti, tudíž strašně pomalu a Pong stihl uspokojit ještě několik dalších černých kočiček.

Když konečně nastal čas k odjezdu, Jodocus připravil monstrózní rozloučení v podobě kulturního představení všech nahých tanečnic, které dokázal sehnat a mohutným ohňostrojem, jenž proběhl nad jeho podnikem. V tu chvíli už celá cracková planeta věděla, kdo přijel na návštěvu a před vchodem se shromáždil dav čumilů a novinářů z nejbližšího okolního vesmíru.

„No to je paráda, teď všichni věděj, že sme tu byli, budeme ve všech bulvárních mediích široko daleko,“ řekl Blázen, když vylezl ven, ale ego mu nedalo a velmi rozšafně zapálil megabrko.

Pong se ujal role osobního ochránce a vytvářel uličku, aby mohli projít. Blesky fotoaparátů mu každopádně dělaly velmi dobře.

Cestu k letišti lemoval rozjásaný vyndaný dav, který ucítil mocnou příležitost k oslavě, jelikož takové celebrity jako Kapitán Blázen s posádkou málokdy přilétaly na bohem zapomenutou černou planetu. Ten večer se vyhulilo víc cracku než kdykoliv předtím. Vyhulily se i sračky, který nechtěli hulit ani houmlesáci a ve finále byli vlastně všichni spokojení.

„Můj vůdce, tato zastávka byla velmi výživná. Stejně by mě zajímalo, koho vlastně převážíme. Mimochodem opouštíme negerský crackový planetární systém a teď nás čeká několik trapných hodin, protože Doktora jsme nechali doma a tudíž nemá kdo nastartovat pořádný pohon,“ promluvil Kokot a přerušil tím ticho, které nastalo po opuštění letiště.

„Se nedá nic dělat, jsem rád, že sme pryč a co vezem? Do toho nám je hovno,“ odpověděl Kapitán Blázen, který byl konečně rád, že je ve svém kapitánském křesle.

Přeskočíme pár hodin, ve kterých probíhal nudný let hyperprostorem a Blázen pozoroval výhled, jenž byl pokaždé neuvěřitelný. Hra barev, světél a jiných psychedelických vzorů. Červí díry měl však raději, protože z nich byl výhled ven do okolního vesmíru.

Najednou se však Kapka na místě zastavila a okolní hvězdy zmizely.

„Co to kurva?“ trhl sebou Blázen.

„Můj vůdce, nějaká podivná anomálie,“ odpověděl Kokot a bušil do klávesnic jako zběsilý.

„Šéfe, co se stalo?“ přiběhl Pong ze své kajuty, kde ho náraz vyrušil z pornozábavy.

„Nějakej průser, Kokot na něm pracuje,“ řekl Kapitán a začal balit brko.

Minuty utíkaly a loď se ani nepohnula.

„Motor je v pořádku, ale nejsme v našem prostoru,“ řekl Kokot a pohlédl na Ponga s Bláznem takovým prazvláštním výrazem, ze kterého byla cítit bezradnost a nejistota.

Blázen nepřipouštěl problémy, ale skutečné obavy přišly ve chvíli, kdy se začal prostor uprostřed velitelského můstku vlnit a v zelenkavém světle se zjevila holografická projekce velmi šikmookého Číňana v dlouhém hábitu. Provedl otočku tak, aby byl obličejem ke Kapitánovi a promluvil.

„Jmenuji se Ho a jsem vrchním správcem Zakázané říše. Jsem rád, že se konečně setkáváme, protože vás zastihnout je hotové peklo.“

„To ste mohl přijet na návštěvu na Titan nebo do fabriky, tam sme k zastížení skoro pořád a nebo by vám sekretářky domluvily schůzku. Nevidím důvod, proč to dělat takhle komplikovaně,“ odpověděl Blázen, kterému se očividně ulevilo, protože události opět dostaly spád.

„To víte, máme to rádi s představením,“ zasmál se Ho.

„Ty vole, škoda, že nemáš koule, aby ses k nám přesunul celej a živej,“ zamručel Pong.

„Blbá narážka na to, že jsem eunuch,“ řekl Ho a vypadal trochu dotčeně.

„Já doufám, že tě to bolelo jako psa, když ti je brali,“ dodal Pong a začal brousit meč.

„Ale proč tu jsem, chci váš náklad a tajemství nesmrtelnosti, které ukrýváte.“

„Žádněj náklad nedostaneš a žádný tajemství nemáme,“ odmítavě kroutil hlavou Blázen a nevěděl jak tohoto debila přesvědčit.

„Jste v časový kapsli a máte hromadu času k přemýšlení. Já se zase za pár hodin stavím,“ zasmál se Ho a zmizel.

„Ty vole, co to bylo za zmrda?“ ulevil si Kapitán.

„Šéfe, já nevěřil, že Zakázaná říše může existovat. Vždyť to byl jen starý příběh o uprchlících ze Země 21. století, kteří byli pronásledováni pro svoji víru ve staré obřady a rituály. Opustili planetu a vyrazili pátrat po místě, kde by mohli poklidně pokračovat v nekonečně opakovaných rituálech

života Zakázaného města. Oni věřili, že je to nutné pro chod celého vesmíru,“ řekl očividně silně rozrušený Pong.

„Můj vůdce, myslím, že budu schopnej dopravit jednoho člověka na Hoovu loď. Podařilo se mi zaměřit signál, kterým nás tak překvapil,“ oznámil Kokot.

„Paráda, bude pořádná zabijačka,“ rozzářil se Pong.

„Ale bude to nebezpečný,“ dodal robot.

„O to lepší, ty vole,“ bylo odpovědí.

„Hele, Kokote, ty si nainstaloval transportní zařízení?“ zeptal se opatrně Pong, když ve skladišti dodělali poslední přípravy.

„Neboj, koupil sem ho přímo od Hunghů, čínský šmejd Můj vůdce nechtěl,“ uklidňoval ho robot.

„Šéfe, fakt ste to říkal?“ otočil se Pong ve směru konopné vůně.

„Jo říkal, ale rozhodnutí do toho vstoupit je tvoje, původní plán byl používat to zařízení jen pro nenápadné přesuny z lodi ven a zpět,“ řekl Blázen.

„Plecháči, máme nějaký jiný možnosti?“ zeptal se Pong.

„Nemáme,“ zazněla stručná odpověď.

„Fajn, tak to spust’,“ odpověděl a vstoupil do prostoru transportéru.

Kokot ještě chvíli nastavoval parametry a vypočítané hodnoty, podíval se Pongovi do očí a zmáčkl spouštěcí tlačítko. Objevilo se tradiční bílé světlo, které přešlo do zelené barvy a transportní plošina osaměla.

„Jak poznáme, že se to povedlo?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, nepoznáme,“ odpověděl Kokot a nasadil takový zvláštní výraz.

„Tak já si du na chvíli lehnout,“ řekl Kapitán a odešel.

V tmavém prostoru se objevila velká zelená rotující koule. Postupně zvyšovala otáčky a vydávala zvuk, který trhal uši a rozčeril hladinu tuhé tmavé hmoty. Útvar dosáhl maximální rychlosti světla a explodoval do bílo-zeleného ohňostroje. Hutný materiál se roztáhl a zpětná vlna zaplavila Ponga, který vypadl ze světla.

Instinkty mu nedovolily otevřít ústa a vpustit do plic sajrajt, ale měl co dělat, aby se tuhou hmotou prodral až na povrch. Otočil hlavou kolem dokola a jeho nos málem umřel.

„Doprdele, zase po krk ve sračkách a tyhle sou zrovna těsně před recyklací,“ problesklo mu hlavou. Ozval se kovový zvuk a ve stěně se otevřel otvor. Z druhé strany začala posun deska, která veškerý odpad tlačila do hladové díry.

„Kurva,“ prolétla Pongovi hlavou další myšlenka a už se řítil potrubím do zasraně hluboký hlubiny. Sračky zbavené většiny vody tlumily jeho pád a navíc měl štěstí, že se potrubí před svým koncem prohnulo do klouzačky, takže ho proud vyvrhl do velké nádrže plné nechutného obsahu.

„Kurva to byl zasranej tobogan,“ zamručel a snažil se nepřemýšlet nad tím, že přišerně smrdí, koncentrovaný výkaly s potem stékají po obličejí a lepí k sobě vousy s vlasy.

V matném světle viděl, že je v hluboké nádrži a nikde poblíž není žebřík, po kterém by mohl vyšplhat nahoru. Horší bylo, že z přišerí za mohutného rachotu sjel železný drapák s ocelovými čelistmi, který nabíral kal a odnášel někam jinam. Ponga napadlo, že tohle bude jeho jediná šance dostat se do relativního bezpečí z dosahu opravdových sraček.

Chvíli sledoval pohyby nakladače a hledal vzorec. Když si byl jistý, že ho našel, přeplaval na místo, o kterém doufal, že bude to pravé a začal čekat.

Naštěstí neudělal ve svém odhadu chybu, protože drapák dopadl pár centimetrů vedle něj a rukama rychle zachytil ocelové výstupky po jeho straně.

Levá ruka se smekla a málem spadl zpět dolů, tam kam se vrátit nechtěl. Sebral veškerou koncentraci a zapomněl na puch, jenž ho obklopoval a pravou rukou silou zabral, až se mu podařilo levou bezpečně chytit za ocelové oko. Teď už to měl jednoduchý, musel vytáhnout tělo na vrchol drapáku a pořádně obhlédnout místo, kde se vlastně ocitl.

Byl v ohromné zpracovně odpadu a okolo sebe viděl další nádrže, velké pece a vše propojené lávkami. Dunivé ořesy v pravidelných intervalech prozrazovaly, že je někde ve spodních částech gigantické vesmírné lodi. Najít cestu ven bude dost náročný úkol.

Seskočil z drapáku na jeden z ocelových můstků, nad kterými přelétal, vytáhl nůž, očistil jej a nasypal na čepel pořádnou lajnu perníku.

„Kurva, tady je smrad,“ konstatoval, rozhlédl se a usoudil, že je úplně jedno jakým směrem půjde, tak hodil mincí a vybral náhodně cestu.

Železná lávka vedla přes několik nádrží s odpadem a nepotkal ani živáčka. Už začínal pochybovat o místě, kde byl, ale zachránilo ho světlo na konci mostku. Spatřil malá okna, ve kterých prosvítaly stíny humanoidních postav.

Přišel čas přepnout do režimu zabijáka. Stínem se proplížil až k ocelovým dveřím a započal vyčkávat jejich otevření. Předpokládal, že budou vrzat a nechtěl se prozradit. Ne tedy, že by nemohl zkusit najít jinou cestu, ale rád chodil hlavními dveřmi, pokud to nebylo nezbytně nutné jinak.

Chvilí musel čekat, ale dočkal se. Ve dveřích zarachotil kovový mechanismus a kdosi je otevřel. Ven vyšla postava v ochranném gumovém obleku s maskou na tváři, kterou Pong tichým podříznutím krku zneškodnil a vtrhl do místnosti. Spatřil šest mužů polooblečených v gumě, kteří překvapením oněměli. Meč nepřemýšlel a zastavil se, až když jeden z chlapů pořádně ukázal své šikmé oči a čínsky zařval.

„Ty vole, my sme otroci, nás zabíjet nemusíš. Ať seš kurva, kdo seš.“

Pong se zarazil a pozoroval poslední tři živé.

„Myslíš, že by tady někdo pracoval dobrovolně? Podívej se v jakým zasraným smradu žijem a ty taky vypadáš, jakobys právě vyplaval z bazénu plnýho sraček,“ řekl ten, který první promluvil.

„Hm, to sem v podstatě vyplaval,“ zamručel Pong.

„A co tady vlastně děláš?“ padla další otázka.

„Když vás nechám žít, budete držet huby?“

„Rozhodně,“ odpověděli chlápci skoro současně.

„Přijel jsem zabít zmrda, kterej si říká Ho a nemá koule,“ řekl Pong, muži na sucho polkli, zmlkli a jen zírali.

„No, tak to by sis měl nejdřív dát koupel,“ řekl prostřední a rozesmál se.

Pong byl umytý a na topení sušil oblečení.

„Co ti Ho udělal?“

„Zajal nás v nějaký časový bublině a chce po nás něco, co mu dát nemůžeme.“

„Tak proto sme zastavili a generátory jedou na plný koule. Bláznivej Ho zase plní svoje úkoly.“

„Hele, a pomůžete mi teda?“ zeptal se Pong.

„Jasně že jo, Ho nás pěkně sere, je to zmrd,“ řekl jeden z šikmookých.

„Co ste vůbec provedli, že sou z vás otroci?“

„Já se málo uklonil,“ řekl jeden.

„Já jsem rozbil jeho oblíbený čajový hrnek,“ pronesl další.

„Já se ho pokusil kopnout do koulí, ale nepomohlo to,“ děl poslední.

„Ty vole, to je zmrd,“ povzdechl Pong a upil kořalky, po jejímž původu raději nepátral.

„Je. Nakreslíme ti mapu lodi a zaznamenáme do ní všechny servisní tunely a vzduchotechniku, aby ses mohl vyhnout místům s vysokou koncentrací lidí.“

„Výborně,“ odpověděl Pong a v duchu přemýšlel, co s těmito svědky.

„Když se budeš řídit našima instrukcema, najdeš eunucha Ho a jeho vycvičenou ochranku,“ podával jeden z otroků Pongovi papír.

„Musíš zabít Hoa a jeho věrný, zbytek se potom dobrovolně vzdá,“ řekl další pracovník.

„Fajn, to rád slyším, že vás nebudu muset povraždit všechny. Dá se vám věřit?“ zeptal se Pong.

„Hmmm,“ zamyslel se otrok, „vlastně nevím, všichni jsme se potkali dneska poprvý.“

Zbývající dva sloužící se po sobě podívali a v očích měli strach, který Pong poznal. Strach ze smrti.

„Dobře, odpověď byla bez příkras a mě se líbila,“ řekl Pong, schoval meče a naposledy se rozhlédl po třech žijících svědcích. Jeden z otroků otevřel druhé dveře a nahlédl za ně.

„Teď je čistej vzduch, běž a jdi podle mapy.“

Pong vyhlédl ven a spatřil prázdnou zašlou chodbu. Beze slov rozloučení zmizel a otrokům spadly kameny ze srdcí.

Šel chodbou, došel ke křížení chodeb a vytáhl mapu, kterou dostal. Byla poněkud lajdácky nakreslená, velmi schématicky a pochopil z ní, že musí vylézt o 28 pater výš na můstek, kde bude k zastížení samotný eunuch Ho. Z čar pochopil, že by se v každém křížení chodeb měl nacházet

servisní vlez do klimatizace a servisních chodeb. Rozhlédl se a opravdu našel na stropě kruhový poklop. Prudce vyskočil ke stropu a rukou chytil jednu z trubek, které tím místem vedly. Druhou rukou otevřel poklop a rychle se do něj vsunul. Zavřel za sebou v poslední chvíli, protože v jedné z chodeb zazněly pravidelné kroky přesouvající vojenské jednotky.

Rozhlédl se, opět hodil mincí, protože bylo naprosto jedno, kterým směrem se začne plazit.

„Jen doufám, že tu nic nežije,“ projelo mu hlavou a pro jistotu vytáhl nůž.

Soukal se metr po metru dál a dál, občas minul zamřížované otvory do různorodých místností, tedy povětšinou ubikací nebo různých skladů, až se po několika stovkách metrů jeho hlava ocitla v ohromné šachtě, které nebylo vidět dna ani vršku, foukal v ní silný vítr a občas prolétly energetické výboje.

„No ty pičo,“ zamručel Pong a natáhl ruku k žebříku, který vedl odnikud nikam. Podíval se dolů a nahoru a začal stoupat. Jedna příčka za druhou, jedno patro za druhým. Občas musel dát zastávku a nasypat pořádnou lajnu, proti případné nečekané slabosti. Musel použít všechnu sílu ke koncentraci, aby hlavně nezapomněl počítat patra, jež postupovala pěkně pomalu. Z Ponga tekly proudy potu a srdce mu bilo na maximální výkon.

„Kurva, jaký to bylo patro? 26 nebo 28?“ přemýšlel v duchu Pong, když míjel 25 podlaží. Švihl sebou, zachytil ruce za římsu a přešplhal až k otvoru do šachty. Narovnal se, srovnal záhyby oblečení a stiskl tlačítko dveřního ovládní.

Vzduch zasyčel a do šachty vrazil takový zápach, až se Pongovi málem navalilo a měl co dělat, aby nevyvrhl žaludeční šťávy. Rychle zavřel dveře a přemýšlel nad čerstvě připravenou lajnou.

„Kurva, tudy snad ne, zkusím ještě číslo dvacetosm.“

Pohlédl do hlubiny, s vlajícím pláštěm přeskočil na žebřík a začal šplhat opět vzhůru. Dvě patra utekla jak sfetovaná voda a ihned poznal, že dvacetosmička bude jiný level. Nikde ani smítka a všechno bylo vyleštěný, jakoby právě vyšlo z výroby.

„Tady vládne kurva puntičkář,“ pomyslel si Pong a stiskl tlačítko. Pro jistotu zacpal svůj nos, kdyby náhodou zase zaútočil nějaký odporný zápach. Nevyvalilo se nic, ale právě přicházela dvojice strážců, které vyrušil hluk mechanismu dveří.

Pong spatřil hlídku v pohybu, automaticky vytáhl meč a jedním švihem sejmul dvě překvapené hlavy, které padly přes práh a začaly krváčet do hluboké šachty.

„Pěkná práce,“ pomyslel si, když házel těla do hlubiny.

Vytáhl druhý meč, nasadil bezdrátové špunty do uší a pustil svoji oblíbenou thajskou kung-fu hardcore skupinu ‚Good Yaba‘. Za zvuků rychlých bicích a tvrdých kytar spustil akci, protože věděl, že Kapitánovi běží čas a k eunuchovi se bude muset dostat pěkně postaru. To jest prosekat zástupy zasraných nepřátel, kteří se na něj budou valit ze všech dveří, ze všech možných chodeb a různých ventilačních otvorů.

Protivníky nepočítal, protože to nemělo smysl. Vzduchem létaly tradiční kusy těl, údů či vnitřností a nad tím vším občas proletěl Pong jako smrtící šíp, drtící vše před sebou a pod sebou.

Zabíjel jednoho nepřátelského bojovníka za druhým, střídal zbraně, protože s hvězdicemi, noži, ocelovou holí, železným bičem či halapartnou zdobenou barevnými tibetskými šátky míru a klidu dokázal užít hodně zábavy. A když už ho přestaly bavit všechny házecí a bodné zbraně, vytáhl jídelní hůlky nebo použil holé ruce a vytrhával ohryzky, trhal tepny či se dotýkal míst smrti.

„Huaáááá!“ skákaly před něj jednotky bojovníků a on je postupně všechny hodně krutě zbavoval životů.

Postoupil chodbou až ke kruhovým dveřím, které hlídaly dvě ninja gorily. Pong pochopil, že se konečně probil k někomu zkušenějšímu, k někomu s kým bude hodně zábavy. Perfektní točkou zabil poslední dva protivníky, kteří ho ještě zkoušeli dohnat a začal v půlkruhu obcházet dveře. Prohlížel si hlídače a dobře viděl, že jejich oči nepřestávají pečlivě kontrolovat prostor.

„Musím dovnitř,“ řekl.

„Nikam nepůjdeš,“ padla odpověď.

Pong nic neřekl a provedl výpad. Taktika listu unášeného vánkem byla oblíbená šaolinská metoda boje proti zabijáckým ninjům. Nicméně Pong ji využíval jen pomalu a v podstatě jenom úvodní

předváděčku, protože většina normálních ninjů taktiku znala a dokázali se ubránit. Proto Pong volil útok dubového kmenu vrženého vichrem, což byl jeho vlastní vynález a dvěma zdobenými mačetami zasadil několik velmi tvrdých úderů do spodních částí těl ninja strážců dveří.

Zastavil a čekal, až oba poklesnou na zbytky spodních končetin.

„Ty seš drsnej zmrď,“ řekl jeden.

„Zab nás, to si snad zasloužíme,“ pověděl druhý.

Pong nasypal perník do žlábků na čepeli, kde se smíchal s krví, celé to slízl a předvedl opravdu strašidelný tanec na oslavu všech temných démonů smrti. Poté jedním máchnutím zbavil nebožáky hlav a utrpení. Otočil se a pohlédl do kamery nad dveřmi.

„Otevři, kreténe.“

Nastala tradiční pauza, ve které Pong zalitoval, že s ním není plecháč, protože ten by u sebe měl určitě několik vychlazených lahváčů. Nicméně kruhový vstup se otevřel a odhalil Pongovi luxusní chodbu, ve které čekal další větší počet černě oděných ninja ozbrojenců.

„Ty vole, sem rád, že sranda ještě nekončí,“ pousmál se Pong, promnul vous, ze kterého vymáčkł zachycenou krev a vrhl se jako šílenec do boje.

Ninja bojovníci byli jiní protivníci. Číňanovo srdce zaplesalo radostí, protože takový krutý odpor je radost potlačovat.

Nasadil tempo v rytmu brutálního hudebního nářezu, který zesílil a zrychlil. Meče v jeho ruce neskutečně rychle kmitaly a jako sekačka na trávu zabíjely vše, jenž jim přišlo do cesty. Proudové krve stříkající všude vřkol se pod stropem setkávaly a padaly k podlaze v podobě krvavého deště. Nikdo za Pongovými zády nezůstal živ v jednom kuse. I tak se ninjové neustále snažili vytlačit osamělého zabijáka za dveře, ale jejich šance klesaly s každým ztraceným údem a mrtvým druhem.

Podlaha pokrytá kusy těl a zbytky černých hadrů byla kurevsky kluzká a blbě se po ní pohybovalo. Pong musel dávat částí svých vycvičených smyslů pozor, aby neprovedl nějakou pohybovou chybu, která by ho mohla stát cenný čas a případně nepříjemné zranění. Úspěšně se vyhýbal všemu poškozování těla, kromě několika drobných šrámů a protrženého obleku, jehož největší vadou na kráse byla krev, která se do něj vcucala a příšerně ztěžkala. Pong si rychle vzpomněl, kterak kdysi v klášteře během cvičení přenášel cihly na rozpažených rukou a hlavě, což mu dodávalo fakt kurevsky sil do žil.

Nepočítal čas ani mrtvé nepřátele, ale po nějaké době tlak ninjů zeslábl a zůstalo několik posledních unavených trosek, které Pong spíše z milosti několika ranami rychle utratil, aby se zbytečně netrápili.

Byl v místnosti nyní zcela zkrvavené, ale kdysi pravděpodobně velmi luxusní recepci s opuštěným stolem a jedněmi velkými dvoukřídlými dveřmi, před které se Pong postavil.

„Otevři, kreténe.“

Nastalou pauzu si zkrátil vyčištěním mečů od krve a zbytků šedé kůry mozkové, několika lajnami a nervozním přešlapováním na místě. Dveře se nakonec s tichostí otevřely a vpustily Ponga do prostoru velitelského můstku. Široký průhled ven do volného prostoru mu prozradil, že je na správném místě. Viděl hvězdy a to ho hrozně potěšilo.

Eunucha Ho poznal okamžitě. Holohlavý, tlustý Číňan uprostřed můstku u velitelského panelu.

„Neuvěřitelné, jakmile tě senzory detekovaly v čističce odpadu, tak nám došlo, že s váma bude problém.“

„Já jsem Pong,“ řekl Pong.

„Já vím, kdo kurva si a legendy nelhaly, zabil si moje nejlepší muže,“ odpověděl Ho.

„To mě nemrzí, s těma posledněma byla docela i zábava.“

„Ninjové, víš kolik mě stálo je vycvičit?“

„Nevím a je mi to u prdele. Přišel jsem, abys nejdřív pustil mého Šéfa a pak tě zabiju,“ suše řekl Pong a přestal hedvábným šátkem otírat krev z nože, schoval ho a vyčkával.

„To asi nepůjde, nejdřív budeš muset projít přes mé roboty ochránce,“ zasmál se Ho a rukou naznačil postavám ve stínu, aby se ukázaly. Vystoupili tři Kokoti.

„Ty vole, tři Kokoti,“ Pong se začal smát a párkrát chytil břicho, protože mu to fakt trhalo bránici.

„Co je tady k smíchu? Jsi mrtvý muž,“ nechápal Ho.

„Ani hovno,“ nepřestával se smát Pong, šáhl jednou rukou do kapsy a vytáhl tři kuličky. Druhou rukou je postupně vyházel, první Kokot dostal jednu mezi oči, druhému Kokotovi se přilepila na hrud' a třetí Kokot ji chytil do dlaně. Jenže všechno se odehrálo rychle a než stihli všichni tři Kokoti zareagovat, ozval se výbuch a Kokoti zmizeli v dýmu.

Palubní klimatizace vyčistila vzduch a odhalila tři stopy po explozích se zbytky robotických těl rozházených okolo.

„To si se posral,“ šokovaně promluvil eunuch.

„Neposral. Nemám čas se zbytečně zdržovat, uvolni Šéfa, ať už je konec.“

„Ještě nekončíme, mám tu poslední čtyři muže, když je dostaneš, pustím ho.“

„Sem s nima a rychle.“

„Co to kurva je?“ podivil se Pong, když zpod velitelského pultu vylezli čtyři po zuby ozbrojení čínští trpaslíci.

„Hajáááá,“ zakřičeli společně a s brutální rychlostí se vrhli po Pongovi. Jak byli ti zmrdi malí a rychlí, způsobili mu několik nepříjemných rezných ran po těle, což Ponga nasralo, vytáhl železný řetěz s vpletenými žiletkami a započal tanec smrti.

Roztočil řetěz a zcela nemilosrdně jím rozdrtil vše, co se nacházelo v nejbližším okolí na zemi i ve vzduchu. Krvavá kaše ze tří rozsračkovaných trpasličích těl pokryla okolí a zbarvila eunucha Ho do ruda. Poslední trpaslík přišel o spodní část trupu a mekotal něco, čemu nebylo rozumět, protože z úst mu vytékala krev. Pong se nad ním sklonil a povídá.

„Kurva, už mě to nebaví, chci svýho Šéfa, tak se omlouvám, že jsem to udělal takhle rychle a odpustil sem si všechny ty kung-fu sračky cti a slušnosti.“

Umírající trpaslík něco zachrochtal a zvrátil hlavu.

„No, tak teď je ten nejlepší čas propustit Šéfa. Táhleta strachy posraná obsluha na mě určitě útočit nebude,“ řekl Pong a ukázal k pokálené posádce vmáčknuté úplně vzadu v rohu.

Eunuch Ho mlčel a pozoroval Ponga, kterak si pohazuje s koncem zkrvaveného řetězu a sundává z něj kousky mozků, masa, orgánů a prstů.

„No tak dobře, tohle sem asi projel,“ uznale řekl a šel k velitelskému panelu, kde cosi navolil a za chvíli se ve výhledu objevila Kapka.

„Šéfe, ste kurva tam?“ ohlásil se Pong.

„Jo, vidíme tě. Všechno v pořádku?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, v naprostým. Přeneste se sem, jestli si chcete pokecat s tím čůrákem bez koulí, kterej nás tady zdržel.“

„Milerád. Kokote, ty hlídej, kdyby se chtěli o něco pokusit a kdyžtak nás rychle přenes zpět, jasný?“ promluvil Kapitán z reproduktoru a hned potom se objevil v záblesku světla.

„To je věc teda. Co ty seš za zmrda?“ přišel k Hoovi a zapálil brko.

„Jmenuji se Ho a jsem z pověření Zakázaného císaře vrchní správce Zakázané říše a Zakázaného města,“ řekl Ho.

„Odkud si?“

„Ze Zakázané planety u Zakázané hvězdy.“

„Si děláš prdel, ne?“ foukl mu Blázen do obličeje hustý dým.

„Nedělám. Pong ti to potvrdí,“ podíval se Ho po Pongovi, který přemýšlel.

„Šéfe, povídají se takový báchorky o výpravě uprchlíků, kteří hledali místo, kde by mohli pokračovat v tradicích starých čínských císařů...“

„Pongu a ty si myslíš co?“

„No, Šéfe, dodneška sem si myslel, že jsou to jen pohádky pro děti,“ řekl zadumaně Pong.

„Dobře, tak si teda s tím frajerem popovídáme, co vlastně od nás chtěl,“ odhodil Blázen nedokouřený joint na zem, zašlápl ho, začal balit nový a pohlédl na Ponga.

„Zkusím si s ním popovídat nějak normálně, akorát kdyby byl nějaký váhavec s odpověďma, tak ho nějak pošťouchni. Vyndej ty svoje jídelní hůlky, jehly nebo ten kastrovní nožík...,“ Blázen se zarazil, „ten vlastně asi ne, ale něco si kurva vymysli.“

„Šéfe, milerád,“ úchylně se usmál Pong a vytáhl jeden špendlík.

Ho, znalý znalostí, kterými kung-fu mistři vládli, změnil výraz a začal vypadat úplně jinak. Dalo by se říci, že zničeně.

„Dobře,“ řekl duševně zubožený a ponížený Ho, „pátrám po tajemství nesmrtelnosti a receptu na výrobu kamene mudrců.“

„To už nám kdysi říkal nějaký Wong, ale já nic takovýho nemám,“ řekl Blázen a potáhl z brka.

„Velebný ve věštbě povídal, že dle její předpovědi má být recept a tajemství umístěno ve skladu v podzemní jeskyni, kdesi na planetě jménem Země. A zmínil přesně tebe.“

„Ale hovno, zase nějaký posraný ezosračky. Kurva, na tohle já seru,“ vystříkl Blázen a Pong napřáhl špendlík. Ho zaúpěl.

„Dobře, dobře, schovej ten špendlík. Já vám nelžu, náš národ prostě věří mnichům a jejich vizím, protože lhát znamená narušit chod celého vesmíru.“

„A kvůli tomuhle nesmyslu teda narušuješ chod mého vesmíru? Ve kterém dělám byznys, pařím a cestuju kam se dá i nedá?“ zpruženě zamručel Kapitán.

„My to ale potřebujeme získat.“

„A co byste kurva dělali s nesmrtelností?“ kroutil Pong hlavou a špendlík se nebezpečně kýval.

„Nemuseli se rozmnožovat, odpadlo by předávání zkušeností a mohli bychom být všichni kastráti,“ odpověděl Ho.

„No to mě poser, takovou úchylárnu sem dlouho neslyšel,“ Blázen málem padl smíchy k zemi.

„Můj vůdce, hodně ujeté. Jak jste si představovali údržbu těla?“ ozval se z reproduktoru Kokot.

„Umíme ledasco vyrobit, nahradit, ale nic nevydrží věčně a během přenosu paměti ze starého mozku do mladého dochází ke ztrátám dat. Proto potřebujeme nesmrtelnost a náhradní díly si vyrobíme,“ vysvětlil eunuch.

Nastalo kratší ticho, které bylo přerušováno dýcháním všech zúčastněných a rychle rozšiřujícím zápachem hoven, jenž vycházel ze skupiny posraných otroků.

„Šéfe, tak to asi skončíme, je zbytečný zůstávat v tomhle nechutným rigólu. Můžu do něj píchnout, aby se aspoň zmrď posral? Když už sem vytáhl ten špendlík?“ zeptal se Pong.

„Pongu, jo, ale nezabíjej ho ještě. Jenom ať se posere, třeba si ještě na něco vzpomene.“

„Výborně,“ zajásal Čínan a píchl eunucha do jednoho speciálního místa na prsní bradavce. Eunuch Ho vzdychl rozkoší a uvolnil tělo tak, až se posral a pochcal najednou.

„Ještě jednou,“ zaprovokoval a Pong ho bodl do druhé bradavky. Ho se předklonil a tentokrát se současně poblil a posral.

„Takhle dobře sem si dlouho neulevil, ale myslím, že bychom mohli tuhle legraci ukončit. Ještě se setkáme,“ řekl jasným hlasem Ho a narovnal trup jako podle pravítka. Jeho ruka prudce udeřila do skrytého tlačítka na velitelském panelu, objevil se světelný tubus a pod eunuchem rozevřel otvor nějakého tunelu. Eunuch zmizel a otvor se zase uzavřel.

„No, ty zmrde,“ mávl Pong rukou, ale byl o setinu sekundy pomalejší a Ho se vypařil.

„Můj vůdce, hlásím že právě loď opustila záchranná kapsle a zmizela v hyperprostoru.“

Prostorem se rozeřval varovný signál.

„Šéfe, mám takovej pocit, že ten zmrď spustil autodestrukci.“

„Kolik zbejvá času?“

„Dvě minuty.“

„Fajn, umí to někdo z vás vypnout?“ zeptal se Blázen posrané obsluhy, stále skrčené v rohu můstku. Nastala další pauza, než se ozval jeden z páchnoucích mužů.

„Já.“

„Fajn, tak to vypněte a loď je vaše. Nevím co bych s ní dělal. Mám svoji,“ řekl Kapitán.

„Opravdu?“ zeptal se opatrně muž.

„Jo a dělejte, nebo si ji příliš neužijete,“ odpověděl Blázen, „ty Kokote, dostaň nás pro jistotu odtud, kdyby to frajerům nevyšlo.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a spustil transportní paprsek.

„Sem rád, že sem zpátky. Kokote, dostaň nás odtud do nějaký bezpečnější vzdálenosti,“ posadil se Blázen do svého křesla a zapálil připravený brko.

„Šéfe, tohle byl dobrej vejlet,“ spokojeně seděl Pong u zbraní a drtil krystal.

„Můj vůdce, myslím, že se jim podařilo autodestrukci vypnout,“ ohlásil Kokot, který nepřestával sledovat loď před sebou, „chtějí s námi mluvit.“

„Tak je puť na obraz,“ mávl rukou Blázen.

Zrnění obrazovky zmizelo a objevil se nějaký Číňan s umytým obličejem a v čistém oblečení.
„Jmenuji se Hong a děkuji vám za záchranu, se kterou jsme vůbec nepočítali a nedoufali, že k ní někdy dojde. Jsme vašimi služebníky na život a smrt.“

„Až takhle hustě nemusíte, my sme rádi za vděčný kámoše, ale ste volný a můžete si dělat se svejma životama co chcete. Vesmír je velkej a vy máte solidní kocábku,“ řekl s úsměvem Blázen a byl na sebe pyšný, protože úplně náhodou udělali dobrej skutek, který by se mohl v budoucnosti vrátit.

„Tak to ste velký frajeři. Kapitáne Blázne, kdykoliv nás budete potřebovat, ozvěte se naprosto s jakýmkoliv problémem. Pro nás nic není nemožné,“ odpověděl Hong, obrazovka počala opět zrnit a osvobozená kosmická loď zmizela v hyperprostoru.

Když konečně osaměli, promluvil Blázen.

„Hele, volové, pořád ještě máme úkol a ve skladu nám leží nějaký náklad. Je doufám v pořádku?“

„Můj vůdce, všechno je v nejlepší pořádku a můžu vyrazit, kdykoliv přikázete.“

„Dobře, tak nahod' motory a at' už sme na cestě. Jinak to byl teda zážitek, co?“ kýval Blázen hlavou.

„Šéfe, byl. Naprosto neplánovaně sem si pořádně ulevil a někteří zmrdi byli fakt dobří,“ odpověděl Pong od svých lajn, které sypal do nosu jednu za druhou.

„Šéfe, jdu pařit svý oblíbený gamesy. Ozvěte se, až dorazíme k madam Kawasaki, mám v sobě adrenalinu a testosteronu, že si holky pořádně užijou,“ dodal. Zvedl se a odešel pryč.

„Kokote, jak dlouho?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, necelé dvě hodiny,“ odpověděl Kokot.

„Dobře,“ řekl Blázen, natáhl nohy a začal pozorovat barevný výhled ven.

„Nevadí ti moje nohy, že ne?“

„Můj vůdce, víte, že nic necítím,“ odpověděl a zavlnil knírkem.

Kapka se vynořila z hyperprostorového světa a Kokot zapnul konvenční motory. MJ-3452 alias Hurzova kolonie byla na dohled.

Kapitán Blázen sundal nohy z palubní desky, zvedl se a šel vyklepat plný popelník.

„Pongu, slyšíš mě? Hurzova kolonie je před námi,“ promluvil do komunikátoru.

„Šéfe, výborně,“ zazněla odpověď.

„Můj vůdce, madam Kawasaki nás očekává na letišti,“ oznámil Kokot a navedl Kapku na přistávací dráhu. Pravda, neodpustil si jeden oblet kolem planety, protože byla obklopená loděmi ze všech koutů Galaxie a scénérie to byla věru nevídaná. Modely všeho druhu, od rozpadajících vraků až po luxusní koráby kosmosu.

„Pokaždý parádní výhled,“ konstatoval Blázen, kouřil joint a sledoval Kokotův přistávací manévr. Navigační signál je provedl mezi loděmi, protože jako VIP hosté podniku madam Kawasaki měli výsostné právo přistát přímo na planetě, pakliže to jejich loď umožňovala a jakože umožňovala.

„Šéfe, sem kurevsky rád, že nemusíme parkovat na oběžný dráze,“ prohlásil Pong, který právě vstoupil.

„Však si to taky zasloužíme, ne?“ zasmál se Blázen.

Kokot elegantně a bezpečně přistál, otevřel nákladní vrata, kde už netrpělivě čekala Madam Kawasaki.

„Tak sme kurva tady, holka,“ vyšel ven nadšený Kapitán s novým nezapáleným brkem, které ihned nabídl. Madam ho s dívčí elegancí zapálila, potáhla a vrátila Bláznovi.

„Máš co sem chtěla?“

„Mám, povíš mi k tomu něco?“

„Povím, ale až večer, oblíbený byt máte připravený a vidím, že Pong je velmi nadržený,“ hodila okem po Číňanovi, který stepoval za Šéfem a chystal na noži několik lajn.

„To sem, dáš si?“ zeptal se.

„Později,“ odpověděla madam Kawasaki a šla k čtyřem válcům s průzorem. Obešla je a pečlivě prohlédla.

„Naložte je a odvezte do laboratoře,“ přikázala stojícím sloužícím, kteří přivezli antigravitační vozíky, naložili válce a odtlačili pryč.

Madam Kawasaki krátce poděkovala Kapitánovi a očividně s velkou zvědavostí odběhla pryč.

Blázen a jeho kolegové osaměli.

„Šéfe, tak se půjdem asi ubytovat a já vyrazím za děvkama. Kurva, já to tady miluju, ta ženská ví jak na mě.“

„Pongu, ty prasáku nadrženej, však si to taky za ten heroickej výkon s tím kokotem bez koulí zasloužíš,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

Večer se potkali v soukromých prostorech madam Kawasaki. Pong byl v nejlepším v obrovské vířivce s několika neklonovanými pannami a Kokotovi madam leštila jeho ocelovou kládu.

„Ó můj bože,“ proběhlo Bláznovi hlavou a za zády uslyšel odpověď.

„Tady sem ty vole.“

Blázen sebou cukl, otočil hlavu a zíral na pana Jednookého.

„Co ty tady, ty vole?“ překvapeně vyhrkl.

„Ale, ozvala se madam, že prý má nějaké naše společné předky.“

„Cože?“ byl ještě víc šokován Blázen.

„Hele nevím, jenom mi řekla, že našla nějaký stázový komory se společnejma předkama,“ řekl Jednooký.

„Ty vole, to je ženská, samý tajemství,“ zasmál se Blázen a nabídl brko.

„Konečně jste tady,“ přišla spokojená madam Kawasaki a za ní Kokot s naprosto neutrálním výrazem v umělém obličejí.

„Pojďte za mnou, něco uvidíte.“

Malými dveřmi prošli k laboratoři s čelním sklem do sledovací místnosti, kde stáli obyčejní lidé. Dva dospělí, dítě a pes.

„Šéfe, co to je kurva za hovadinu?“ otočil se Pong.

„Já nevím, nebyly původně ty kontejnery tři?“ zakroutil Blázen hlavou.

„Můj vůdce, co si pamatuji, tak jsou čtyři,“ odpověděl Kokot.

„Kawasaki, tihle nebudou moji předci,“ zamručel Jednooký a bylo vidět, že se mu to nelíbí.

„Podívejte se sami, sou zamaskovaný. Inteligentní opice, které kdysi před mnoha milióny let ovládaly velkou část vesmíru. Neptejte se, jak jsem se dostala k papírům a místu jejich úložiště, stálo mě to balík a podstatnou část neklonovaného harému, ale chtěla sem je prostě mít.“

„Stále nechápu a hovno vidím,“ zamručel pro změnu Blázen.

Madam Kawasaki zhasla světlo, zapnula UV osvětlení a pustila do místnosti elektrický výboj. Postavy proměnily vizáž v záblescích blesků do podob opic. Jedna z nich, ta která byla původně pes, promluvila.

„Tímhle už kurva znovu procházet nemusíme, říkal sem madam Kawasaki, že stačí říct a my se změním.“

„Já vím, ale chtěla jsem, aby to viděli. To je Kapitán Blázen a pan Jednooký, nikdo jiný o vás v tuhle chvíli neví.“

„Kapitána Blázna a jeho soudruhy už známe a jsme jim vděční za vysvobození. Jsme opravdu rádi, že nás našel někdo rozumnej. Ty posraný stázový válce nešly zevnitř vypnout.“

„Jo až takhle a co se vám stalo?“

„Ten zmrd, kterej nás nechal v zástavě na tý posraný crackový planetě, se na nás vysral a nikdy se nevrátil. V podstatě nás profetoval a nikomu neřek, že tam sme.“

„A jak...?“

„Měl nás jenom převést z jedny planety na druhou, ale byl to debil feťackej a nepochopil úplně přesně, že chceme jenom poctivej byznys a být převezeni z bodu A do bodu B.“

„Aha,“ přemýšlel Blázen do čeho se to zamotali, „co budete dělat dál?“

„Nic, zůstaneme chvíli tady, zjistíme jaká je současná realita a zapojíme do ní. Znáte červí díry?“ řekla mluvící opice.

Nastalo kratší ticho.

„Právě proto sem ti volala,“ řekla madam Kawasaki panu Jednookému.

„Ted' už to chápu,“ řekl Musk a vytáhl malý přístroj, který zamířil k opicím.

„Ani to nemusíš zkoušet,“ řekly telepaticky všechny opice společně.

„Jasně, to mě poser,“ odpověděl telepaticky pan Jednooký.

„Někdy příště. My se aklimatizujeme a pak za tebou přiletíme. Máme si o čem povídat,“ řekla první opice.

„S tím kastrátem Ho nemáme nic společného, ale jde po vás,“ řekla opice Bláznovi. Musk po ní významně hodil pohled a nic neříkal.

„Jasně, musím držet hubu, nevidí do budoucnosti jako my,“ padla telepatická výměna myšlenek.

„Zatím ještě ne,“ odpověděl Jednooký.

„Kawasaki, mohla by si je propustit na svobodu, ne? Klidně ať na sebe vezmou lidskou podobu a půjdeme se seznámit jako normální lidi do pořádného bordelu, kde sundáme mozky chlastem a drogama. Co vy na to?“ navrhl Blázen, protože se nerad seznamoval přes sklo. Přišel si jako v kriminále.

„Rozhodně výborný nápad,“ řekla opice a bez jakéhokoliv efektu všechny změnila tvar na úplně normální čtyři chlápky.

Madam otevřela dveře a konečně si mohli civilizovaně potřást rukou.

„To je neuvěřitelný,“ řekl nahlas Jednooký.

„Se o nás neučíte?“ zeptal se jeden z mužů.

„Jenom jeden semestr, mysleli jsme, že jste buďto vyhynuli a nebo přehození na zcela jinou úroveň existence,“ odpověděl Musk.

„No nevím na jaký úrovni existence sme teďka. Budeme muset teprv zjistit, kolik nás vlastně zůstalo. Necháte nás napojit do subprostorový matice?“

„Určitě, když myslíte, že vám to k něčemu bude.“

„Můžete nechat práce?“ přerušila je madam Kawasaki.

Nastalo ticho, protože dámě se neodporuje a všichni společně odešli do pavilonku rozkoší madam Kawasaki.

„Tak tohle se za ty roky vůbec nezměnilo,“ rozesmál se jeden z předků.

„Se vlastně ani nebudeme muset maskovat,“ řekl druhý a vrátil se k původní podobě. Ostatní ho následovali.

„Tady rozhodně ne,“ usmála se madam a prováděla nové hosty svým podnikem.

„Hele Blázne, tobě to asi nedochází, koho jste vlastně zachránili, ale jsem rád, že jsou na naší straně,“ povídal u brka Jednooký.

„Jak nám nedochází? Co nám nedochází, že sme zachránili?“ nechápal Kapitán a upil pivo.

„Hrozně mocný bytosti, ty vole,“ nadzvedl svého lahváče a přitukl s Bláznem na život.